

mijmering

hennie

Mijn overbuurman Hennis is pakweg vijftig. Hij is vrijgezel en woont nog tussen de spullen die zijn ouders lang geleden verzamelden. De kijkbuis is verwisseld voor een LED-scherm dat in een bioscoop niet zou

misstaan en onlangs kocht hij een nieuwe schemerlamp, maar zijn vader en moeder - beiden al vele jaren dood - zouden de weg in kamer en keuken nog blindelings kunnen vinden. Ooit werkte hij, maar nu niet meer. Aan het begin van de ochtend haalt hij per auto wat boodschappen, de rest van de dag doet hij niets. En met niets bedoel ik niets.

Hij beoefent het nietsdoen al vele jaren en is er zeer bedreven in. Hij staat de hele dag voor het raam of in de deur te kijken in een straat waarin niets gebeurt. Zóu er iets gebeuren, dan is Hennie overigens de eerste die dat weet, want ondanks het feit dat hij nergens komt en niemand spreekt, is hij van alles op de hoogte. Hij is het Alziend Oog van de buurt! Ik heb met hem te doen, maar buurman Piet, die hem al kende toen hij nog Hennietje was, zegt dat dat niet nodig is. 'Doe eens wat voor een ander', is het motto van Piet, die Hennies voortuin onderhoudt zodat er dan tenminste 'een paar tuinen in de straat fatsoenlijk uitzien'. Hennie kan niks, hij zoekt ook niks. 'Nooit iets geleerd', weet Piet, 'zijn ouders hebben altijd voor hem gedacht en gedaan'. En Hennie vond het wel best.

Ik ben niet van de normerende lijn dat je per se moet woekeren met je talenten, maar in het geval van Hennie lijken er toch wel erg veel ongebruikt op de plank te zijn blijven liggen. En waar haal je je levensvreugde vandaan als je nooit aanloop hebt of een gesprek, niemand in je is geïnteresseerd en jijzelf niet in iemand, je niet verder komt dan de hoek van de straat en de tv je grootste vriend is? Óf Hennie is een onthechte ziel, misschien zelfs verlicht, óf zijn geest is in aanleg leeg. Ik vrees voor het laatste. Talent voor leegte, zullen we maar zeggen.

Marjolijn Sengers, 1 september 2019